

Arrest

nr. 140 686 van 10 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 april 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 oktober 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 17 oktober 2014 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 24.04.2014 werd ingediend door:

Naam: [D.T.]

Nationaliteit: Nederland

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene diende op 24.04.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: bericht van registratie bij de Kamer van Koophandel in Nederland, overzicht van de aangifte inkomstenbelasting voor ondernemers 2013, een ziekteverzekering en een huurovereenkomst. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene een zelfstandige activiteit uitoefent in Nederland en zich op de inkomsten uit deze activiteit wenst te beroepen om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en met het aantal personen ten laste.

Aan de hand van de voorgelegde documenten, kan echter niet worden afgeleid of betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en om in haar onderhoud te voorzien. Betrokkene legt ter staving van haar bestaansmiddelen immers enkel een overzicht van de aangifte van de inkomstenbelasting voor ondernemers van 2013 voor. Het gaat hier bijgevolg om verouderde gegevens omtrent de inkomsten dewelke geen reëel beeld geven van de huidige inkomsten. Wat de huidige inkomsten uit de zelfstandige activiteit zijn die betrokkene op regelmatige basis ter beschikking heeft voor privé-uitgaven, is niet duidelijk. Er kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden afgeleid welke bestaansmiddelen betrokkene heden ter beschikking heeft om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verder legt betrokkene een huurovereenkomst een woning in Neerpelt voor. Het is echter niet duidelijk met welke bedoeling zij dit bewijsstuk voorlegde. Er kan uit deze huurovereenkomst enkel afgeleid worden dat zij 1100 euro huur per maand moet betalen. Dit document geeft echter geen enkele toegevoegde waarde aan het dossier van betrokkene, integendeel zelfs. Wanneer we de privéonttrekkingen en de inkomsten uit werk en woning van de voorgelegde belastingaangifte bekijken, dienen we vast te stellen dat er na aftrek van de huur maandelijks niet veel meer overblijft om verder in haar levensonderhoud te voorzien.

Er dient derhalve vastgesteld worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, §1, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond.

Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Verzoekster is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoekster.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen:

- *Verzoeker heeft steeds als zelfstandige gewerkt in Nederland en dit tot op heden*
- *Verzoekster voldoende inkomsten voor privé-uitgaven ter beschikking heeft waardoor zij inderdaad perfect in staat is een huurprijs van 1100 euro te betalen*
- *Verzoekster de inkomstenbelasting over 2014 uit Nederland nog niet kan voorleggen en het jaar 2013 het laatste jaar is waarover zij de stukken al kan bijbrengen*
- *De inkomsten 2013 voldoende zijn en dit een indicatie is dat de inkomsten gelijkaardig zullen zijn in 2014*

Verwerende partij heeft artikel 40 § 4, eerste lid 2° miskend doordat zij heeft gesteld dat er niet kan afgeleid worden wat de bestaansmiddelen van verzoekster momenteel zijn.

Verzoekster heeft wel degelijk voldoende inkomen en komt niet ten laste van het bijstandsstelsel van het Rijk.

De verwerende partij had verzoekster niet meteen het verblijfsrecht mogen ontzeggen. De verwerende partij had minstens bijkomende stukken omtrent de inkomsten moeten opvragen zodat meteen duidelijk zou worden dat verzoekster steeds als zelfstandige blijft werken met een zeer goed inkomen!

De bestreden beslissing is geenszins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Indien de verwerende partij het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de weigering van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekster besloten zijn, nu blijkt dat zij terdege op stabiele wijze inkomsten vergaart.

De beslissing miskent het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omdat verzoekster wel degelijk heeft bewezen dat zij voldoende inkomsten heeft, nu en ook voor de toekomst.

In ieder geval heeft verwerende partij te voorbarig een beslissing genomen.

Verwerende partij heeft te onzorgvuldig en onredelijk de bewijsstukken van verzoekster beoordeeld en onterecht geoordeeld dat er geen duidelijkheid is over de voldoende bestaansmiddelen van verzoekster.

Gelet op het bovengaande heeft verzoekster de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoekster een schending van artikel 40 §4, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet aan.”

2.2.1. In de mate dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de beslissing tot weigering van verblijf, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die hier dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De Raad stelt vast dat verzoekster ter staving van haar stelling, dat zij over voldoende bestaansmiddelen in de zin van voormelde wetbepaling beschikt, alleen een afschrift aanbracht van een aangifte inkomensbelasting voor ondernemers met betrekking tot het jaar 2013. Verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangegeven dat dit stuk niet toelaat te besluiten dat verzoekster actueel over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Door te betogen dat zij nog niet in staat was om attesten inzake de inkomensbelasting met betrekking tot het jaar 2014 neer te leggen toont verzoekster niet aan dat verweerders standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is. Zij kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat uit het gegeven dat zij in het verleden bepaalde inkomsten uit een zelfstandige activiteit had, kan worden afgeleid dat zij heden dezelfde of gelijkaardige inkomsten heeft of dat zij *“op stabiele wijze inkomsten vergaart”*.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting – waarbij zij lijkt voorbij te gaan aan het feit dat inkomsten ook kunnen worden aangetoond met andere documenten dan belastingaangiften of fiscale attesten – niet aan dat de beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling toekomt die voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aannemelijk te maken door het voorleggen van dienstige overtuigingsstukken. Het gegeven dat verzoekster naliет passende overtuigingsstukken aan te brengen laat slechts toe te concluderen dat zij zelf onzorgvuldig optrad of dat haar aanspraken geen basis hebben. Uit het feit dat verzoekster het niet eens is met verweerders appreciatie van een door haar aangebracht overtuigingsstuk kan daarnaast niet worden afgeleid dat verweerder dit stuk niet deugdelijk onderzocht en het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Waar verzoekster voorts nog stelt dat verweerder haar had kunnen verzoeken om aanvullende bewijsstukken over te maken kan slechts worden vastgesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat bij verzoekster werd aangedrongen om bijkomende overtuigingsstukken neer te leggen en dat verzoekster aangaf *“cash”* te worden betaald en hiermee te kennen gaf geen andere documenten te kunnen of willen aanbrengen omtrent haar actuele inkomen.

Daar zij ook bij haar verzoekschrift geen stukken voegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij verweerder nog dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen inzake haar inkomen op het ogenblik dat zij een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende blijkt zelfs niet dat zij enig belang heeft bij haar grief dat verweerder naliет nogmaals aan te dringen op het voorleggen van bewijskrachtige stukken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK